

— Какво си направилъ ти? — Казала тя на Коранда.

— Това, което ми заповѣдахте, господарке: азъ турихъ въ котлето лукъ майдоносъ и Морко.

— Зълъ глупако! — кресналь чифликчията:

— Какъ посмѣя да убиешъ невиното животно, което бѣше радостъ и веселие за цѣлата ми кжща.

— Недоволенъ ли си? — казалъ Коранда и почналь да вади ножа отъ джеба си.

— Азъ не казвамъ това! — отговориль селянинътъ. Какво има — за едно убито куче.

И той си отдѣхналь. Слѣдъ нѣколко дни чифликчията съ жена си тръгнаха за пазаръ. Но като се боели отъ своя ужасенъ работникъ, тѣ му казали:

— Стой въ кжщи и не смѣй нищо да измисляшъ на своя глава. Прави само това, което правятъ другитѣ.

— Добрѣ, — казалъ Коранда. На двора имало една стара зграда, покривътъ на която току що не билъ падналь. Дошли майстори да я поправятъ и както винаги почнали да свалятъ покрива.

Ето и Коранда взема една стълба и се качва на съвсѣмъ новия покривъ на кжщата. Дъски, гвоздеи, желѣзни скоби, керемиди, всичко дърпа той безъ разборъ и хвърля по двора. Когато се завърналь чифликчията у дома си, кжщата му била открита.

— Какво си завършилъ пкъкъ сега ти, измамнико? — изкрещяль той.

— Азъ изпълнихъ вашата заповѣдъ, господарю, — отговориль Коранда. — Вие ми казахте да правя каквото правятъ другитѣ. Нима вие сте недоволни?

— Доволенъ съмъ, — отговориль чифликчията, — доволенъ съмъ, има ли защо да не съмъ доволенъ? Нѣколко дъски си откъртиль — нищо отъ това.

И той въздѣхналь. Когато настѣпила вечеръ, чифликчията съ жена си рѣшили, че е врѣме вече да разчистятъ смѣтката си съ този сжщински дяволъ. Тѣ били разсѣдливи хора и нищо не прѣдприемали докато не се посѣвѣтватъ и съ дъщеря си.

— Тате — казала дъщеря имъ Елена, — азъ ще се скрия утрѣ рано въ крушата и щезакукамъ като кукувица: ти ще кажешъ на Коранда, че годината вече се измина, щомъ кукувицата кука. Ще му платишъ и ще го изпратишъ да си върви.

Речено, сторено. Сутринътъ рано се чуль жалния викъ на пролѣтната птица: куку, куку.